

[Justitsministeren.]

Mand har sat et Laan paa 30 000 Kr. bag-
 efter. Nu er Ejendommen imidlertid gaaet
 ned i Værdi, saa at den ikke er mere end
 100 000 Kr. værd, altsaa Prioriteternes
 samlede Værdi. Der bliver da gjort Udlæg
 af 2den Prioritetshaver, og Ejendommen
 bliver stillet til Auktion. Her byder 2den
 Prioritetshaver 71 000 Kr. Alle tilstede-
 værende ser deri et Bevis paa, at han vil
 blive ved at byde op indtil de 100 000 Kr.,
 og da ingen vil give mere end de 100 000
 Kr., er der ingen, der byder. Saa tager han
 Hammerslag for 71 000 Kr. og bliver Ejer
 af Ejendommen. Tiderne bedrer sig maaske,
 Ejendommen bliver i hvert Fald ved at give
 fuld Dækning for alle 100 000 Kr., saa at
 han som Panthaver i Virkeligheden faar sit
 Tilgodehavende fuldt ud, derved at han
 har faaet Hammerslag paa Ejendommen.
 Hvis imidlertid Debitor derefter gaar fallit,
 vil vedkommende Pantekreditor, som har
 bevaret en personlig Fordring paa 29 000
 Kr. paa Debitor, kunne anmelde en Fordring
 paa 29 000 Kr. i hans Konkursbo og paa
 de andre Kreditorers Bekostning faa Andel
 i Bomassen. Det er Uret baade overfor
 Debitor og overfor de andre Kreditorer.
 Det kunde ogsaa hænde, at Debitor kort
 efter, at Ejendommen er blevet tilslaaet
 hans Pantekreditor for 71 000 Kr., uventet
 faar en betydelig Arv. Saa vil den paagæl-
 dende Pantekreditor kunne kræve sine
 29 000 Kr. hos ham. Om han efter Rets-
 udviklingen i den sidste Tid vilde faa Dom
 for det, henstaar noget usikkert — Dommene
 er ikke videre bestemte paa det Punkt.
 Men Retsudviklingen gaar unægtelig i den
 Retning, at han ikke vilde faa fuldt Ve-
 derlag for den overskydende Fordring.
 Noget Mulighed er der dog tilbage dertor,
 og det gør ingen Forskel i den Henseende,
 om vedkommende lader tage Hammerslag
 eller nøjes med at faa Ejendommen udlagt
 som ufyldestgjort Panthaver.

Det staar imidlertid fast, at heller ikke
 den, der har taget Hammerslag paa Ejen-
 dommen, bør faa mere end sit fulde Til-
 godehavende, og han kan ikke faa mere
 end sit fulde Tilgodehavende ifølge den
 Bestemmelse, som her er bragt i Forslag.
 Det skal dog godtgøres, at Auktionsbudet
 staar i Misforhold til Ejendommens Værdi
 ved Overtagelsen, for at Fordringen skal

kunne nedsættes i tilsvarende Omfang. Alt-
 saa: den personlige Fordring bliver kun
 nedsat med saa meget, som Ejendommens
 Værdi overstiger Auktionsbudet. Dette er
 simpel Retfærdighed i det Tilfælde, hvor
 vedkommende har faaet Ejendommen ud-
 lagt som ufyldestgjort Panthaver; men det
 er ogsaa simpel Retfærdighed i det Tilfælde,
 at vedkommende har taget Hammerslag
 paa Ejendommen. Jeg mener altsaa ikke,
 der er nogen virkelig Forskel paa disse to
 Grupper af Tilfælde, og naar det ærede 16de
 landstingsvalgte Medlem (Godskesen) kunde
 have stemt for Lovforslaget, hvis det kun
 havde omfattet ufyldestgjorte Panthavere,
 tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem vilde
 gøre Ret i at anbefale, at man stemmer for
 Lovforslaget i den foreliggende Affattelse,
 hvorefter den Kreditor medtages, som har
 taget Hammerslag paa Auktionen.

Godskesen: Den højtærede Minister
 fremhævede den Risiko, der kunde være
 for, at en Panthaver fik Dækning for mere
 end sin Fordring. Men man maa ikke overse,
 at efter Forslaget vil der paa den anden
 Side være en Mulighed for, at han ikke en
 Gang faar Dækning for sin Fordring i
 det Omfang, som Forholdene virkelig til-
 lader det økonomisk set. Lad os sige —
 jeg bliver ved Ministerens Eksempel —
 at Ejendommen regnes for at være 100 000
 værd, og den er prioriteret op til 100 000.
 Sidste Prioritetshaver byder 71 000, saa
 er der 29 000 tilbage. Der bliver anlagt
 Sag imod ham, og ifølge det Skøn, som her
 er Tale om, bliver de 29 000, han har til
 gode, yderligere sat ned til det halve.
 Alligevel viser det sig maaske bagefter, at
 han ikke faar mere ud af Ejendommen end
 de 71 000. Altsaa faar han ikke en Gang
 Dækning for det, han skulde have Dækning
 for; han faar ikke blot ikke dobbelt Dæk-
 ning, men han faar ikke Dækning een Gang.
 Det forekommer mig, at enten man ordner
 det, som Lovforslaget gør, eller man bliver
 ved den tidligere Ordning, vil der altid
 kunne tænkes Tilfælde, som vilde fremtræde
 som haarde og urimelige. Men nu er mit
 Udgangspunkt det, at det skal være en
 Fordel at have Pant og ikke det modsatte,
 hvorfor man maa være mere betænkelig
 ved en Risiko for, at Panthaveren ikke faar
 fuld Dækning, skønt det er økonomisk